

NIEUWSBRIEF "Rastailou"

1e jaargang nummer 11, november 2006.

Lieve en beste gasten, familieleden, vrienden, kennissen, en andere geïnteresseerden,

Zoals ik al eerder verteld heb, is emigreren naar een ander land, in ons geval dus Frankrijk, het inmiddels beruchte "roer om", één grote ontdekkingsreis.

Je ontdekt je nieuwe omgeving, de mensen om je heen, de natuur, de historie en de cultuur, de gebruiken en gewoonten, de regels en de wetten, de waarden en de normen, de winkels, de leveranciers en de andere diensten-verleners van je nieuwe thuisland.

Maar dat is allemaal redelijk basaal en noodzakelijk om te (over)-leven, dat moet je wel om te kunnen bestaan.

Een aspect waar je gemakshalve aan voorbijgaat als je druk bent met het opbouwen van je nieuwe bestaan is natuurlijk jezelf. Zeker wij zijn maar doorgehold in het tempo dat we in Nederland gewend waren. In ons beider banen, met ons gezin, met onze vrienden. Druk op de zaak, druk met sociale verplichtingen, druk, druk, druk. En dan besluit je op enig moment, omdat de druk té hoog is geworden en z'n tol gaat eisen, om het roer om te gooien. Vlucht? Het najagen van je droom, je ideaal? Of gewoon het pakken van misschien wel je laatste kans een nieuwe wending te geven aan je leven. Om te ontsnappen aan de ratrace en gelukkiger te worden in een andere omgeving en met een andere manier om je brood te verdienen en te (over)leven.

Maar vooral dus ook om samen en zelf gelukkiger te worden en oud(er) te worden.

Op het moment dat je samen zo'n beslissing neemt, realiseer je je absoluut niet wat het allemaal inhoudt. Je komt in een soort roes terecht. Er moet namelijk nog zoveel geregeld en gedaan worden. In zo'n korte tijd, want de trein die "Rastailou" heet kwam vrij onverwacht langs, je springt er dan op of hij raast voorbij. Spring je erop, dan houdt dat in dat je nog even door moet hollen.

Kinderen, familie en andere dierbaren inlichten, huis resp. huizen te koop zetten en verkopen, banen opzeggen (klinkt gemakkelijk maar was in specifiek mijn geval zakelijk en vooral emotioneel misschien wel het allermoeilijkste onderdeel), geldzaken regelen, verzekeringen en alle andere lopende zaken opzeggen en afwerken, tijdspad uitzetten c.q. planning maken, website maken voor je nieuwe broodwinning en bedenken hoe je het gaat aanpakken, verhuizing regelen, huis opruimen want álles meenemen blijkt al snel onmogelijk, inpakken, sjouwen, enz. enz. Té veel om op te noemen maar het zal eenieder duidelijk zijn dat

er op zo'n moment, als er nog maar vier maanden tijd is, ónvoorstelbaar veel te doen valt.

Dus vol gas erop en dóórgaan. Tot je er bijna bij neervalt.

De positieve energie die je put uit het uitzicht op "een beter, in ieder geval ánder, en hopelijk gelukkiger leven" houdt je overeind.

Ook het onbekende en het spannende aspect geven je vleugels.

En dan, na emotionele afscheid- etentjes en feesten is het zover.

De verhuishagen staat voor de deur, wordt ingeladen en de volgende dag vertrek je richting nieuwe toekomst.

En als je daar aankomt, dan moet je ook weer in een hoog tempo aan de slag. Verhuishagen uitladen, dozen uitpakken, meubels op z'n plaats zetten, verlichting aansluiten, klussen, (ver)bouwen, ook weer té veel om allemaal op te noemen.

En als je daar een beetje van bekomen bent, dan komen de gasten en begint het gras en het onkruid te groeien. Dus gasten ontvangen, de tuin in, schoonmaken, wassen, strijken, bedden opmaken, koken en gasten onderhouden.

En dat blijft zo doorgaan tot een aantal weken geleden. En dan komt de oppas, die een lot uit de loterij bleken te zijn, en dan kan je eindelijk even er tussen uit. Naar Marokko, naar onze kinderen en ons kleinkind. Wat een feest, maar tegelijkertijd, wat een onwezenlijke rust na al die hectiek van het laatste jaar.

En dan kom je terug, en dan neem je afscheid van Leo en Maaïke die zo geweldig voor ons huis en onze veestapel hebben gezorgd, en dan ineens dan ben je écht alleen, d.w.z. samen.

Geen mensen meer om je heen, alleen wij samen.

En dan begint het eindelijk tot je door te dringen wat er werkelijk allemaal is gebeurd het afgelopen jaar. En dat zijn dus niet alleen die feitelijkheden en al die fysieke activiteiten. Dat is dus véél méér, want je hebt jezelf een ander leven aangemeten.

Vrije keus, vrije wil, zelf in gang gezet.

Maar dat wil niet zeggen dat het zomaar beklijft en vanzelf gaat. Zeker niet als het eindelijk herfst wordt in de Dordogne en dus de zon nauwelijks meer z'n gezicht laat zien.

Dan is het dus even stil om je heen, maar niet stil in je hoofd en je hart want nu kan je pas eigenlijk écht gaan werken aan het emotioneel integreren in je nieuwe leven.

Ook weer een verschrikkelijk interessante ontdekkingsstocht.

Liefs en groeten, salutations,

Leontine & Peter Hootsen

"Rastailou"

En denk nou niet dat we in een winterdepressie zijn geraakt, het was gewoon even het moment, vonden wij, om jullie te laten delen in de diepere gevoelens van emigranten in deze nieuwe fase in ons leven. Tenslotte is het hele leven niet alleen leuke, boeiende en spannende ontdekkingsreizen maken.

De afgelopen maand was natuurlijk desondanks ook weer vol gebeurtenissen, belevenissen en wetenswaardigheden:

Vakantie/Marokko/Jasmijn/Gezinshereniging:

Eindelijk konden we dus onze werkelijk prachtige kleindochter Jasmijn bewonderen, vasthouden en knuffelen, wat een fantastische ervaring weer. Interessant om te horen en te zien hoe de visie op hoe om te gaan met baby's in de loop der tijden weer aangepast is, net zoals trouwens alles steeds weer herzien wordt vanwege nieuwe kennis, nieuwe inzichten en andere zienswijzen. Onze kinderen begonnen eerst te kruipen en lopen, tegenwoordig beginnen ze met het maken van sprongetjes, grappig wel.

Het als gezin weer eens compleet bij elkaar te zijn was natuurlijk ook geweldig, geweldig fijn en geweldig gezellig.

Een bezoek aan de medina resp. de souk van Marakech hebben wij als zeer bijzonder ervaren. Onze dochters hielden er beiden in ieder geval een leren tas en andere typisch Marokkaanse snuisterijen aan over. Welke ze zich in enkele gevallen lieten opdringen en té duur betaalden omdat afdingen van 100 naar 30 hen onfatsoenlijk leek, maar daar wel gebruikelijk is.

Wat ons erg trof als buitenmensen was dat Marokko droog, dor, zanderig, vies en vuil is. Wat des te meer opvalt als je opstijgt vanuit Bordeaux en over het knalgroene en bosrijke zuidwesten van Frankrijk (Landes) vliegt. En vervolgens landt net buiten Casablanca waar het net woestijn lijkt te zijn.

Wat ons ook altijd treft in dit soort landen is dat de scheiding tussen arm en rijk zo opvallend en schrijnend is. Mensen, wonend in krotten, die bedelen bij het verkeerslicht en voor luttele centen op je auto letten. In schril contrast met hen staan de rijke Marokkanen en expats / buitenlanders in de meest nieuwe en dure auto's die je in Europa nog niet of nauwelijks ziet rijden. En die wonen in prachtige villa's omringd door bloemrijke en groene tuinen en beschikken over een huishoudster, een chauffeur, een tuinman en een bewaker voor het huis.

Geen juiste verdeling van welvaart (?), in onze beleving.

"Thuis" komen:

Het landen in Bordeaux om naar huis te gaan voelde als niet vreemd, we gingen gewoon terug naar huis.

Dat je auto na 10 dagen niet start als je het licht aan laat staan na parkeren en afsluiten heeft natuurlijk niets met Frankrijk te maken.

Het terugkeren op "Rastaillou" was écht thuiskomen, de klik is dus definitief gemaakt. Wat wonen we in een prachtig land, wat een mooie bossen, wat een natuur. Wat een rust en stilte na de drukte van een stad als Casablanca waar tussen de 5 en de 7 miljoen mensen wonen (exacte telling valt niet te maken vanwege de ontelbare sloppenwijken).

Het weer in november:

Weerstechnisch waren het in november super prachtige dagen tot ongeveer de 20ste, een gedenkwaardige "Été Indienne". 's Nachts en in de ochtend fris en helder met snel naar hoge waarden stijgende

temperaturen (20-25°C.) door een felle zon. Wat helemaal conform onze bestelling was opdat onze oppas 's middags lekker in het zonnetje kon liggen. En kon genieten van de prachtige natuur met herfstkleuren.

Omdat het zo verschrikkelijk mooi weer bleef, spendeerden we elke mooie resp. redelijke dag buiten met oude bloemen knippen, rozen snoeien en opbinden, verantwoord snoeien van bomen en struiken, bladeren ruimen (permanente activiteit tot de beide platanen – met gezamenlijk naar het lijkt net zoveel blaadjes als er Chinezen zijn - kaal zijn), nieuwe grote bomen planten op de camping zodat er volgend jaar méér schaduw is en jonge bomen stek(1)en uit het bos en herplanten op ons terrein.

We fabriceerden een schutting van gezaagde stammen uit het bos vóór ons tuinafvalberg omdat die steeds hoger en groter wordt en geen fraai uitzicht biedt vanaf het kampeerterrein.

We zaagden en kliefdten hout met Jeanot voor onze houtkachel die 's avonds al weer lekker snort en heerlijke warmte afgeeft. Ondanks de prachtige dagen 's avonds weer nodig. Inmiddels weten we dat het hier in de herfst ook hele dagen kan regenen. Waar wij verschrikkelijk blij waren zijn omdat we net geplant hadden en het grondwaterpeil weer ernstig was gezakt.

En de állerlaatste nacht werden we verrast met nachtvorst, de dag was stralend, helder en zonnig. Super weer voor tuinwerk!

Dieren:

Onze oppas werd helaas ook geconfronteerd met een nieuwe dip in het genezingsproces van Felix waarna ze na internationaal overleg met hem naar de vétérinair togen. Waar Felix voor de 2e keer dit jaar werd geopereerd. Zij kregen dus ook de nazorg voor hun kiezen. Zij deden dit misschien wel zó goed (waarvoor wij en Felix hen erg dankbaar zijn) dat het daarna erg goed gaat met Felix, laten we hopen dat het nu blijvend is, want 4 maanden kwakkelen is nu wel genoeg.

Morris werd voorzien van een brandweerrod/oranje halsband om zich te kunnen onderscheiden van de wilde zwijnen, waarop nu wekelijks en intensief op gejaagd wordt. Zelfs op ons grondgebied waar soms wild verdwaalt als ze door de (op)jagers uit het bos worden gedreven.

Na alle gezondheidsproblemen die we met 3 van onze dieren hadden, vond Shy ook dat hij een duit uit het zakje moest doen. Een naar later bleek onverklaarbare darmafsluiting maakte het hem plots onmogelijk te eten en te drinken. Dus wij maar wéér naar de vet. Omdat medicijnen geen soelaas boden besloot hij om hem nog in het weekend te opereren. Daarna bezorgde hem het niet weer opnieuw op gang komen van zijn spijsverteringsorganen veel pijn. Omdat hij al danig verzwakt was putte hem dit tenslotte dusdanig uit dat hij helaas overleed.

Notabene de ogenschijnlijk sterkste, gezondste, minst sociale maar meest zelfstandige van het hele kwartet. Vreemd zo ineens en toch ook een beetje verdrietig want ze horen er allemaal bij op "Rastailou".

Een ander dier wat we zomaar ineens tegenkwamen was de becasse, de (hout)snip. Niet fysiek, we hebben het beest nog nooit hier gezien, maar door het verhaal erover wat een échte Fransoos, mét alpinopet schuin op z'n hoofd, 's avonds aan ons kwam vertellen. Hij kwam namelijk vertellen dat ze er die avond op gingen "jagen" met grote schijnwerpers, om hem te vangen, te ringen en te tellen. Om dusdoende erachter te komen waar ze vandaan komen, waar ze naartoe gaan, hoe lang ze leven

enzovoorts. Een stukje natuurbeheer, zeg maar. Weer een interessant weetje over de oneindig interessante natuur om ons heen.

Voisinage:

We organiseerden een diner met 4x2 van onze burens, de beide Engelsen John en Ches, Jeanot en zoon Thierry met echtgenotes Alison, Jeanet, Lucette en Corine. En dat was ontzettend gezellig en werd hogelijk op prijs gesteld. Binnenkort in de herhaling voor de andere 4x2 burens.

We vinden het gewoon noodzakelijk om op goede voet te blijven en een en ander van en over elkaar te weten en te horen. We zijn met zo weinigen hier dat het naar onze mening goed is elkaar zo nu en dan uitvoeriger te spreken dan alleen maar via "bonjour" bij het elkaar kruisen op de kleine weggetjes om ons heen. Iedereen is best wel op zichzelf, maar je hebt elkaar natuurlijk toch nodig als het nodig mocht zijn. Dat geldt zeker voor ons want wij zijn natuurlijk de grootste lawaaimakers in de zomer als ons gastental het inwonertal van Salles enkele maanden verdubbelt. Je moet er dan niet aan denken dat iemand gaat klagen over overlast op welke manier dan ook. Wij hebben als het ware hun gedogen nodig voor al wat wij doen en teweeg brengen en daarom vonden wij het een goed idee hen te vertellen waar we mee bezig zijn en waar we naartoe willen. Orenschijnlijk vindt iedereen het wel spannend en gezellig wat hier gebeurt dus met deze voisinage diners hebben we goodwill gekweekt. Iedereen genoot van het eten, elkaars gezelschap en natuurlijk de wijn die wij schonken. Gelukkig is die weer aangezuiverd want zoals wij in Nederland een bloemetje meenemen voor de gastheer/gastvrouw, zo nemen ze hier een fles wijn mee. 's Lands wijs(n) 's lands eer.

Perikelen:

Natuurlijk raakt onze septic tank c.q. bac à graisse (vetvangbak) verstopt op de dag van het "voisinage" diner. Zodat op zaterdagavond de loodgieter nog aan de slag moet. Die het afvoergebeuren op dat moment alleen maar kan slopen om het door te kunnen laten lopen en het pas definitief kon afwerken als die bak weer was leeg gezogen. Wat we net 7 maanden geleden hadden laten doen.

Na een schoonmaakbeurt van onze daken (anti mos en aanslag want als dat bevriest in de winter raken de pannen beschadigd) constateerden we dat het dak van La Forge inmiddels al dusdanig kapot en verweerd is dat het gerepareerd zal moeten gaan worden om het binnen droog te kunnen houden. Wat we al aangepakt hadden d.m.v. een nieuw aangeschafte déshumidificateur (ontvochtiger) die elke dag liters water "oogst". Een onvoorziene kostenpost, alhoewel we ons natuurlijk terdege realiseren dat je met een aantal opstallen/gebouwen (6) altijd wel iets te repareren, onderhouden zal hebben en houden.

Dat we nu de laatste maanden al meer met onvoorziene uitgaven werden geconfronteerd zal gebrek aan ervaring zijn.

Van een andere orde is het gegeven dat Leontine in waarschijnlijk januari wordt geopereerd aan haar pols vanwege het tunnelsyndroom.

Wat natuurlijk vervelend is, maar tegelijkertijd uitzicht biedt op minder pijn en ononderbroken nachtrust. Gelukkig is de kans van slagen groot, en na de operatie (poliklinisch) is het slechts 3 weken rustig aan doen waarna ze weer (hopelijk) pijnloos alles kunt doen. Die 3 weken rust in januari of februari kunnen geen enkel probleem opleveren, dus niemand ziet ertegenop, alleen maar naar uit.

(Commerciële) Activiteiten met het oog op 2007:

We zijn druk bezig zijn met adverteren en reclame maken om in 2007 nóg meer gasten te kunnen en mogen gaan ontvangen en fêteren. Zodat we met méér omzet méér hulp kunnen inhuren van o.a. Aurélie en Fabien, en het voor ons daardoor nóg leuker wordt. En geld kunnen reserveren voor dak- en andere reparaties. Of te kunnen investeren in verfraaiingen en verbeteringen van ons "domaine".

In dit kader krijgen we ook een artikel in BLUE by Peugeot, het lijfblad van dat automerk. Met een aanbieding voor Peugeot rijders.

Tevens hebben we een golfarrangement gemaakt voor 4 nachten met alles d'r op en d'r aan inclusief 3 fees met keuze uit 5 banen in de buurt.

Dit arrangement staat inmiddels vermeld op onze website, een samenwerking met een golfreizen-organisator zat er (helaas) nog niet in.

Tevens adverteren we in Plus Magazine voor de ouderen onder ons, in het magazine van www.Gite.Nl waar ze mee naar de Frankrijk beurs gaan, in een uitgave van het Verkeersbureau van Frankrijk genaamd FranceGuide en hebben we een link gekocht op de website van het Bureau de Tourisme in Le Buisson.

Een goede vriend van ons predikt altijd dat succes niet vanzelf komt, dus we maken maar wat lawaai om de aandacht te trekken.

Na aanschrijven van alle middelbare hotelscholen in Nederland hebben we waarschijnlijk al één stagiaire "gevonden". Waar wij natuurlijk verschrikkelijk blij mee zijn. Ontzettend leuk was dat we daardoor gebeld werden door een oud werknemer/kok uit onze restaurant tijd in 's-Hertogenbosch die al 25 jaar docent is op één van die middelbare hotelscholen, onze aanvraag onder ogen kreeg en direct de telefoon pakte om erg enthousiast te reageren op dit contact na 32 jaar.

De boekingen lopen inmiddels al héél aardig, zeker boven verwachting voor dit moment. Vorig jaar hadden de vorige eigenaars op dit moment nog niets staan, in december kwamen er 2 reserveringen voor 2x2 weken. Nu hebben we al een week of 15 gereserveerd staan.

Van alles en nog wat:

Het gegeven tijd maakte het ons mogelijk alle voorbereidende schermutselingen en debatten voorafgaande aan de verkiezingen op TV te volgen. Zelden waren we zo goed geïnformeerd over partij-programma's, en dat terwijl we deze keer niet gingen stemmen omdat we vergeten zijn dit op tijd te regelen. Was het vaderlandsliefde, tijd of leedvermaak? Het was gewoon prima TV en zeker als je het op afstand volgt dus beter kunt relativeren zie je de humor en betrekkelijkheid van alles beter. Wat een show, wat een loze praatjes, wat een beloften die straks toch weer niet waargemaakt worden. Zo langzamerhand draait echt álles om de commercie, hoe krijg ik mijn product verkocht aan de consument is de hamvraag. Zoals één van de lijsttrekkers zelf zei "méér dan 80% wordt bepaald door de lichaamstaal". En die was bij Bos niet krachtig, dus leverde de partij 10 zetels in, net als de VVD die met Mark Rutte niet de beste spreekbuis hadden. Of was het de schaduw van Rita die hem parten speelde? Jan Marijnissen kwam inderdaad krachtig en vol zelfvertrouwen over, en dat wist hij maar al te goed.

Hoe er nu geformeerd moet gaan worden, Joost mag het weten en zelfs hij zou er nog moeite mee hebben.

Ik voorspel nieuwe verkiezingen. Hebben wij weer wat te zien op TV. Waar gaat dit eigenlijk over? We wonen in Frankrijk en hier hebben we verkiezingen volgend voorjaar. Dat we ons daar maar druk over maken.